

Păcatul lui David și consecințele acestuia asupra personalității lui - 11:1-12:31 -

În a doua parte a domniei lui David, autorul ne consemnează greșelile lui David și necazurile din familia și împărăția sa. Cum spuneam și mai devreme, evenimentele din 2 Samuel nu sunt prezentate toate în ordine cronologică. De aceea, nu putem fi siguri că păcatul cu Bat-Șeba a avut loc după toate evenimentele din capitolele 1-10.

Dacă am încerca să localizăm temporal evenimentele din cap. 11, ne-am putea folosi de pasajul din cap.12:24 care ne sugerează că Solomon s-a născut nu după mult timp după ce a murit fiul lui David născut în urma adulterului cu Bat-Șeba. La sfârșitul domniei lui David, Solomon l-a urmat la tron și nu era un copil. Deci dacă Solomon ar fi avut 20 de ani în acel moment, atunci înseamnă că păcatul cu Bat-Șeba a avut loc aproximativ în al 18-lea an al domniei lui David. Sunt apoi date istorice care plasează cucerirea cetății Raba în jurul anului 990 î.H. Având în vedere că domnia lui David peste Iuda a început în 1010 î.H., atunci păcatul cu Bat-Șeba ar fi avut loc în jurul anului 992 î.H. David a domnit 40 de ani peste Iuda și Israel. Păcatul cu Bat-Șeba a avut loc undeva între al 15-lea și al 18-lea an de domnie. David avea deci în jur de 47 de ani când a comis această fărădelege. Acest lucru este important de știut. Iată că David depășise poftele tinereții și avea 9 soții și mai multe țiitoare. Cu toate acestea, cel rău l-a prins în capcana adulterului. Ce s-a întâmplat? Cum a fost posibil?

Știm din istoria lui Saul că nu există zonă de invulnerabilitate și că lupta credinței trebuie dusă până la sfârșit. Ispitele sunt foarte mari și după zeci de ani de credință, iar căderea este posibilă și după mari biruințe spirituale. Prima greșeală pe care ne-o semnalează autorul la David este aceea că David nu s-a mai dus la război, deși sosise vremea din an (primăvara) când împărații porneau la război. În cap. 10 ni se semnalează faptul că David l-a trimis pe Ioab să lupte împotriva amoniților. Oare începea David să își dezvolte un obicei prost sau în cap. 10 a rămas cu un motiv întemeiat la Ierusalim? Nu știm acest lucru, dar știm sigur că în cap.11, David nu a avut motive întemeiate să rămână la Ierusalim. Nu îl vedem nici bolnav și nici rezolvând probleme urgente. Nu, ci autorul ni-l prezintă așezat în pat. Era după-amiaza spre seară și David se scoală din pat. Oare de când stătea David în pat și ce căuta el la ora aceea în pat? Oare nu sunt atâtea responsabilități pe care le are un împărat? Oare nu era chemarea lui să fie alături de popor și să poarte războaiele Domnului împotriva vrăjmașilor Domnului? Îl vedem pe David într-un moment de pasivitate, de relaxare, de lene și poate chiar plictiseală. David mersese atâția ani la război. Intrase în rutina războiului și era obișnuit cu victorii ori unde mergea. Și atunci, s-a gândit probabil să facă o pauză. David a mai încetat să persevereze în lucrurile încredințate de Domnul. Fără o direcție clară, fără un obiect al muncii, fără o preocupare și implicare în planurile Domnului, devenim foarte vulnerabili. Când mergem cu toată puterea în direcția slujirii lui Dumnezeu, ispita este ca

ceva care ne oprește din drumul nostru și o depășim mai ușor. Dar când suntem pasivi și nu prea avem de lucru, nu avem un drum al nostru, ispita este mult mai atractivă pentru că ne dă ea ceva de făcut, și oricum neavând nimic până atunci, oferta este mult mai tentantă.

David este leneș, relaxat, nemotivat, cu garda jos, cum se spune. Se plimbă pe acoperișul casei împărătești fără o preocupare clară pentru planurile lui Dumnezeu. Exact în acest moment cel rău atacă și-i oferă imaginea unei femei foarte frumoase care se scâldea cu trupul gol prin apropiere. Această imagine trezește în David o cumplită poftă sexuală. Ne putem gândi că David putea oricând merge la una din soțiile sau țiitoarele sale. Însă uneori pofta sexuală este orientată spre o persoană anume. Și așa a fost și acest caz. O poftă fără margini s-a trezit în David de avea un act sexual exact cu acea frumoasă femeie pe care a văzut-o scâldându-se.

În loc să respingă cu hotărâre ispita, David se joacă cu ea, intră în jocul ei, și astfel, începe să se intereseze de identitatea femeii respective. Atunci când intrăm în negociere cu ispita, mereu vom merge mai departe decât am fi dorit la început. Noi îi dăm un deget, și ea ne ia toată mâna. David trimite apoi niște oameni să o aducă. Poate decizia de a se culca cu ea fusese deja luată sau poate a vrut doar să o cunoască și decizia a fost luată mai târziu. Textul nu ne spune că David a violat-o. Fie că a sedus-o, fie că a profitat de poziția lui de împărat, Bat-Șeba acceptă actul sexual cu David. Era foarte dificil pentru o femeie să îl refuze pe împărat. Viața ei și a familiei ei era în joc. David o constrânge pe Bat-Șeba să facă un lucru împotriva conștiinței ei și să își trădeze soțul. Dacă Bat-Șeba nu ar fi fost căsătorită, atunci fapta era socotită de Lege mai puțin gravă. Dar pentru că Bat-Șeba, era căsătorită, Legea îi condamnă la moarte pe amândoi. Oare nu știa David, oare ce a fost în mintea lui? Mintea omului are capacitate să se lase sedusă de plăcerea păcatului și să refuze în momentul săvârșirii păcatului să asculte glasul conștiinței. Pur și simplu îl scoți pe Dumnezeu din mintea ta, nu mai vrei să te gândești la El și la poruncile Lui, și îți focalizezi atenția doar asupra plăcerii păcatului. De regulă când cineva procedează așa nu se gândește la consecințe. Păcatul îți promite clipe de neuitat, dar neagă ideea unor consecințe dureroase. Mesajul este: vei trăi niște clipe de neuitat și apoi viața își va relua cursul ei normal. Aceasta este una din cele mari minciuni care există pe acest pământ. Și are succes în mod special în contextul ispitelor sexuale. Dar consecințele apar întotdeauna, și întotdeauna sunt mult, mult mai dureroase decât cineva și-ar fi putut închipui.

Așa a fost și în cazul lui David. Bat-Șeba rămâne însărcinată. Situația se complică. Bărbatul ei era de mult plecat la război. Versetul 4 este puțin modificat în alte traduceri care propun următoarea variantă: „*ea a venit la David și el s-a culcat cu ea. Ea tocmai se curățise de necurăția ei.*” Deci înseamnă că ea tocmai își încheiase perioada de necurăție de după menstruație. Deci nu avea cum să fi fost însărcinată deja, iar în perioada de necurăție nu avea voie să întrețină vreun act sexual. Ba mai mult, bărbatul ei era de mult plecat la război. Era evident că în burta ei era copilul lui David și că ea avea să fie acuzată de adulter. David a comis păcatul în ascuns și a dorit să rămână ascuns. Iată că nu a fost așa. Păcatul iese mereu la iveală. Și atunci când începe să iasă, cel care l-a comis încearcă și mai mult să îl acopere, și tot nu reușește, și încearcă și mai mult. Și în această încercare, comite și alte păcate. Un păcat are tot timpul prieteni. Păcatul urăște singurătatea, dar iubește nebunește companie. Un păcat

nu va intra niciodată singur în viața noastră. El va aduce cu sine o mulțime de alte păcate. David încearcă să iasă din această situație chemându-l pe Urie și încercând să îl facă pe acesta să se culce cu soția lui. Dar Urie este o persoană credincioasă cu valori bine întemeiate. El este devotat Domnului și lui David. Răspunsul lui trădează atâta devotament, demnitate și disciplină: „*Chivotul și Israel și Iuda locuiesc în corturi, domnul meu Ioab și slujitorii domnului meu sunt tăbărâți în câmp, și eu să intru în casă să mănânc și să beau și să mă culc cu nevasta mea? Nu voi face acest lucru!*”. David își folosește din nou autoritatea de împărat și îl îmbată pe Urie, în speranța că sub influența alcoolului acesta va ceda și va merge acasă. Dar Urie chiar și beat rămâne credincios principiilor lui. Ascunderea unui păcat pare o sarcină facilă la început, dar mereu această sarcină devine din ce în ce mai complicată și implică din ce în ce mai multe compromisuri. Așa a fost și în cazul lui David. Situația s-a complicat rău de tot în cazul lui. David se putea opri oricând și să se pocăiască, dar nu era așa ușor. Odată intrat în joc, nu ieși așa ușor. David hotărăște omorârea lui Urie, însă se gândește la o anumită strategie, tocmai ca și acest păcat să rămână ascuns. Și în aceste momente, cel rău vine alături de tine să te ajute, să îți pună la dispoziție toate resursele necesare comiterii unui nou păcat. În acest context, resursa cheie este Ioab. Iată cum păstrarea lui Ioab în funcție se întoarce în cele din urmă împotriva lui David. David știe sigur că Ioab nu-l va refuza. Ioab chiar se bucura, crede că împăratul se va încărca cu un păcat ca al său. Acest lucru îi va asigura păstrarea funcției pentru totdeauna. Ioab nu are nici o ezitare. Putea să îl refuze pe David sau să îi explice că Urie era unul dintre vitejii oștirii. Pe Ioab nici măcar nu îl interesează motivul. Poate îl știa deja, poate nu. Ioab este bucuros că David devine corupt așa cum era și el. David îl implică și pe Ioab în păcatul lui, și îl omoară pe Urie prin sabia fiilor lui Amon. A fost vorba de crimă cu premeditare. Iată unde a ajuns David. Bineînțeles că el nu se întristează la auzul morții lui Urie și a celorlalți soldați. El se bucură că păcatul lui va rămâne ascuns. David a plâns chiar la moartea lui Saul. Acum însă nu are lacrimi pentru slujitorii lui viteji și credincioși care luptau pentru el. David este întunecat și împietrit de păcat. Păcatul odată intrat îți strică mintea și te împietrește și te târăște fără milă spre comiterea unor păcate chiar mai mari. Cap. 11 ne prezintă tăvălugul păcatului dacă vreți. Și de unde a început totul. De la lene și neveghere. Apoi, joaca cu ispita, apoi adulter, apoi minciună și crimă, și implicarea și altor persoane în comiterea păcatului. Împietrirea inimii lui David mă sperie. Și pentru mine această împietrire este oglindită în faptul că David a pus în mâna lui Urie condamnarea acestuia la moarte. El l-a trimis pe însuși Urie cu scrisoarea morții către Ioab. Ce sinistru! David, nu era inima ta o inimă după inima lui Dumnezeu? Ce s-a întâmplat cu ea?

Sunt foarte interesante ultimele cuvinte din cap. 11: „*Fapta lui David nu a plăcut Domnului.*” Era evident că nu plăcuse Domnului, dar totuși, autorul insistă pe acest aspect. Este prima dată când autorul face un comentariu negativ la adresa lui David. Putem înțelege că faptele sale dinainte au plăcut Domnului, sau că, dacă unele au fost greșite, nu au fost atât de grave.

În cap. 12, autorul ne prezintă confruntarea și pocăința lui David, dar Domnului. Domnul dorește să-l ierte pe David și ia inițiativa nu să-l omoare, ci să-l cheme la pocăință. Ce mare este harul lui Dumnezeu! După tot ce a primit David de la Domnul, fapta sa era

impardonabilă și vrednică de moarte, cu toate acestea, prima inițiativă a Domnului nu este nimicirea lui David, ci chemarea sa la pocăință. Într-adevăr, îndurările Domnului sunt fără margini! Natan este vasul prin care Domnul îl cheamă pe David la pocăință. Nu era ușor să confrunți un rege. Acesta se putea mânia și te putea omori într-o clipită. Nu a fost ușor pentru Natan să facă acest lucru, însă acesta a dat dovadă de curaj și încredere în Dumnezeu. El a dovedit și multă înțelepciune. Inspirat de Domnul și-a ales cuvintele cu grijă și a folosit o metodă foarte eficientă de confruntare. El i-a spus lui David povestea unui om bogat care a nedreptățit un om sărac. Nu este la întâmplare faptul că povestea era despre o mieluşea. David fusese păstor și cunoștea foarte bine atașamentul față de un miel. David nu știa că povestea i se adresează lui. Natan este foarte inspirat, el știa că omul în general vede mai bine păcatele din viața altora decât din viața lui. Și mai știa că unii oamenii își recunosc foarte ușor propriile păcate în ceilalți, însă nu le recunosc la ei înșiși. David condamnă păcatul omului bogat. Dar Natan îi spune: „*Omul acela ești tu!*”. David reacționează față de omul bogat: se mânie, afirmă că ce a făcut el este vrednic de moarte, oferă posibilitatea iertării și salvării vieții lui, dar aplică pedeapsa Legii: „*să dea patru mieluşele înapoi!*”. Reacția dreaptă a lui David ca judecător îl ajută să înțeleagă reacția Marelui Judecător și legitimitatea ei, în ceea ce privește păcatul lui David față de Urie. David înțelege cât de mult s-a mâniat Dumnezeu, că el este vrednic de moarte, că i se oferă iertarea, dar că vor rămâne pedepse și consecințe extrem de dureroase. Și într-adevăr, tocmai acesta este mesajul Domnului prin gura lui Natan.

Dincolo de înțelepciunea cu care Domnul l-a inspirat pe Natan, ceea ce mă uimește este că a fost nevoie de o asemenea strategie pentru trezirea lui David. Oare nu era evident că David păcătuisese? De ce mai era necesară o asemenea demonstrație și abordare? Și mai menționăm că trecuseră peste 9 luni de la comiterea adulterului cu Bat-Șeba, căci din mesajul lui Natan aflăm că în cap. 12 Bat-Șeba deja născuse: „*copilul care ți s-a născut va muri.*” Ce făcuse David 9 luni de zile? Mă îngrozesc când mă gândesc la efectul de împietrire al păcatului. Iată că cel care avea o inimă după inima lui Dumnezeu nu își pune problema pocăinței timp de 9 luni de zile chiar dacă era vorba despre adulter și crimă. Și după 9 luni de zile este nevoie să vină Natan și să îi facă o demonstrație foarte inteligentă pentru a-l convinge de păcatul său împotriva lui Dumnezeu. După ce păcătuiești numai ești același om. Păcatul îți fură lumina, îți atacă luciditatea spirituală, îți întunecă discernământul. Efectele și consecințele păcatului se regăsesc în primul rând în personalitatea celui care l-a comis. Domnul este foarte întristat și mâniat de păcatul lui David. El îi aduce aminte cât de mult l-a înălțat și cât de mult i-a oferit. David nu doar că îl avea pe Domnul, dar avea de toate: succes, soții, copii, lucrare, prestigiu. Și cu toate acestea a dorit ceva mai mult, chiar dacă acest „mai mult” intra în contradicție cu poruncile divine. Și Domnul subliniază atât de frumos: „*Și dacă ar fi fost puțin atât, aș mai fi adăugat. Pentru ce dar ai disprețuit cuvântul Domnului?*” Gravitatea păcatului a fost judecată în raport cu cât îi fusese dat de Domnul. David primise enorm. Dacă era un om care nu a reușit să se căsătorească, care ar fi fost sărac și fără perspective și care de-abia a început să umble cu Dumnezeu, ar fi fost vinovat dacă ar fi comis adulter, dar totuși mai puțin vinovat decât David. Ispita și presiunea ar fi fost mult mai mare pentru acesta. Dar David nu doar că îl cunoștea pe Domnul de atâția ani, dar avea și binecuvântări pământești din belșug. Cu toate acestea, a cedat ispitei. David era vrednic de moarte și Legea prevedea atât pentru adulter, cât și pentru crimă pedeapsa capitală. Cu toate

acestea, Domnul îi oferă iertarea sa. Iată cât de mare era harul lui Dumnezeu. Înțelegem că, din pricina efectului de împietrire al păcatului, pedeapsa pentru adulter, crimă, idolatrie etc, era pedeapsa capitală. Cei mai mulți deci care aveau să comită aceste păcate nu aveau să își mai pună problema unei pocăințe autentice. Totuși, pentru cei disponibili pocăinței, Domnul era gata să le ierte și aceste păcate. Pocăința lui David este descrisă în tulburătorul Psalm 51 scris „*când a venit la el proorocul Natan, după ce intrase David la Bat-Șeba.*” Comentariul de la începutul psalmului ne ajută să înțelegem că pocăința lui David a avut loc după confruntarea cu Natan. Iată ce important este rolul unui prooroc care confruntă. De multe ori minimalizăm importanța acestui rol: de ce este nevoie de confruntare? Își poate da seama și singur? Sau Natan se putea gândi: dacă nu s-a pocăit atâta vreme, ce rost are să-l mai confrunt acum? Sigur nu va primi mustrarea mea. Dar iată că David a primit mustrarea lui Natan și a primit harul pocăinței.

Dacă facem o comparație între păcatul lui David și cel care a adus la lepădarea lui Saul, ne dăm seama că nu putem afirma că păcatul lui David a fost mai puțin grav. Ba mai mult, parcă ni se pare că este mult mai grav. Cu toate acestea, Domnul nu îl leapădă pe David ca împărat și David își și reface relația cu Domnul. De ce Domnul nu l-a lepădat și pe David din funcția de împărat? Nu știm exact, dar Domnul se uită la inima din spatele unei alegeri și se uită și la alegerile viitoare a celui ce a comis păcatul. Se pare că hotărârea de a renunța la Domnul a fost mult mai profundă în cazul lui Saul și acesta a evitat pocăința până la sfârșitul vieții. David a căzut în păcat, dar a primit mustrarea și Domnul i-a dat nu doar harul de a reintra în relație cu El, dar i-a dat și șansa păstrării tronului. Atunci când Domnul pedepsește pe cineva, se uită nu doar la fapta vizibilă, ci și la inima celui ce a comis păcatul, la profunzimea deciziei de a întoarce spatele lui Dumnezeu și la disponibilitatea viitoare a celui în cauză de a se pocăi.

După ce vedem cum Domnul îl iartă pe David și nici nu îl îndepărtează de la tron, ne punem întrebarea: atunci să păcătuim ca să se înmulțească harul? Dacă Domnul iartă într-o secundă și adulterul, și crima, atunci măcar la fel de repede va ierta și alte păcate. Deci e simplu: păcătuiesc și apoi îmi cer iertare. Toate bune și frumoase, da mesajul lui Dumnezeu pentru David include doar vestea iertării. Domnul îi vestește și consecințele păcatului său: „*Acum niciodată nu se va depărta sabia din casa ta, pentru că M-ai disprețuit și pentru că ai luat de nevastă pe nevasta lui Urie Hetitul. Așa vorbește Domnul: „Iată, din casa ta voi ridica nenorocirea împotriva ta, și voi lua sub ochii tăi pe nevestele tale și le voi da altuia care se va culca cu ele în fața soarelui acestuia. Căci ai lucrat pe ascuns; Eu însă voi face lucrul acesta împotriva întregului soare și întregului Israel.”*”

Deși David este iertat, iertarea nu anulează toate consecințele dureroase ale păcatului. După ce citim Psalmul 51 suntem profund mișcați de sinceritatea lui David și de dimensiunea pocăinței lui. Domnul îi răspunde și îl iartă, dar cu demnitate și verticalitate aduce toate consecințele dureroase pe care i le vestise mai dinainte. Și în următoarele 8 capitole autorul nu face altceva decât să ne descrie cum s-au împlinit nenorocirile pe care i le vestise Domnul lui David.

Păcatul aduce consecințe. Este o lege implacabilă. Ea izvorăște din însăși dreptatea și demnitatea lui Dumnezeu. Iertarea nu anulează decât o parte din consecințele unui păcat. În cele ce urmează vom analiza consecințele păcatului lui David și ne vom îngrozi de durerile cu care s-a confruntat sufletul lui David. Consecințele păcatului lui le vom descoperi mai întâi în el, apoi în familia lui și apoi în împărăția, și nu în cele din urmă la neamurile dimprejur. David a păcătuit în ascuns, și a făcut tot ce a putut să își ascundă păcatul. Dar iată că acel păcat făcut în ascuns a generat consecințe dezaastroase până la marginile pământului. Suntem legați unii de lații mai mult decât ne închipuim noi. David avea și o poziție specială, de Uns al Domnului. Cu cât rolul nostru e mai reprezentativ în lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai grave consecințe are păcatul nostru asupra celor din jurul nostru.

Vom analiza cu atenție aceste capitole evidențiind diferitele consecințe ale păcatului lui David.

- Prima consecință a păcatului lui a fost că a adus și mai multe păcate. Un păcat nu ne vizitează niciodată singur.
- A doua consecință a fost împietrirea inimii lui David.
- A treia consecință a fost moartea copilului. Domnul i-a spus: „*Domnul îți iartă păcatul, nu vei muri. Dar, pentru că ai făcut pe vrăjmașii Domnului să-L hulească, săvârșind fapta aceasta, fiul care ți s-a născut va muri.*”

Păcatul lui David nu a rămas ascuns. Diavolul ne amăgește că păcatul nostru va rămâne ascuns, dar apoi îl răspândește până la marginea pământului pentru a ne umple de rușine și pentru ca vrăjmașii Domnului să batjocorească Numele Lui. David era o lumină pentru împărații din jur, pentru neamurile din jur, era o lumină deranjantă. Viața curată a lui David aducea la lumină și condamna întunericul din ei. Câtă bucurie a adus căderea lui David celor deranjați de lumina din David: iată și el este ca noi, de fapt, Domnul cu care se laudă este o mare minciună! David era o persoană publică cu rol de model. Păcatul lui a devenit cunoscut. El trebuie pedepsit în mod public, tocmai pentru ca Domnul să arate tuturor că el Se detașează de fapta lui David și nu o aprobă. Ne aducem aminte cum Moise, deși a fost iertat, nu a mai putut intra în țara promisă după ce a vorbit ușuratic cu buzele înaintea întregului popor. Prima pedeapsă publică a lui David a fost moartea copilului. O pedeapsă cumplită, mai dureroasă decât însăși moartea lui David. Pierderea unui copil este una din cele mai mari dureri pe care le poate avea cineva. David rostise cu puțin înainte cu mânie: „*Și să dea înapoi patru miei...*”. David, omorându-l pe Urie, a luat pe cineva drag din viața multor oameni. David avea să trăiască și el această mare durere: mai întâi copilul de-abia născut, apoi Amnon, apoi Absalom. Trei dintre copiii lui aveau să moară. Dar care ar putea fi a patra pierdere? Să fie pierderea tronului, sau durerea produsă de necinstirea țiitoarelor lui, sau trădarea și moartea lui Adonia? Nu știm sigur, dar pedeapsa lui Dumnezeu aduce mai multă durere în viața lui David decât a adus el în viața altor oameni prin uciderea lui Urie.

Deși autorul, atunci când ne descrie consecințele păcatului lui David nu face o separație clară între prezentarea consecințelor asupra personalității lui, a consecințelor asupra familiei și cele asupra împărăției lui, în cap.11-12, se pare că el insistă mai mult asupra consecințelor păcatului asupra personalității lui, deși cu acestea ne vom întâlni și în celelalte capitole.

Păcatul odată intrat în viața noastră ne mutilează personalitatea și distruge rapid ceea ce Dumnezeu a zidit cu atâta trudă și răbdare în noi. Am observat deja cum păcatul înfășoară așa de lesne. Păcatul nu ne vizitează niciodată singur și ne atrage într-un lanț fără sfârșit de păcate. David a început cu o neveghere, dar a ajuns apoi un curvar, un mincinos și un criminal. În cap.11 observăm cum păcatul înfășoară cu rapiditate personalitatea lui David și cum acesta devine rob păcatului. În cap. 12 ne-am speriat de împietrirea adusă de păcat. David, cel cu inima curată, devine insensibil față de propriile păcate, chiar dacă acestea însemnau curvie și crimă. El nici nu își pune problema pocăinței pentru mai bine de 9 luni de zile și este nevoie de intervenția inspirată a lui Natan. Păcatul anihilează simțurile spirituale și înăbușă cu brutalitate strigătul conștiinței. David îmbracă fără rușine haina fățarniciei și își ascunde nelegiuirile sub preș. Cucerirea cetății Raba ne prezintă un alt David, decât cel cu care eram noi obișnuiți. Punctul forte al spiritualității lui David era smerenia lui. Mereu făcea un pas înapoi și dădea toată slava Domnului. Dar acum la Raba se lasă atras de propunerea perfidă a lui Ioab, și David vine la finalul bătăliei pentru a lua el slava. Fără rușine, își pune coroana unui împărat păgân pe cap și arată spre sine cu toată putere. Ce mare contrast este între acest tablou și cel care ni-l prezintă pe David umil, dansând în haine de in înaintea chivotului. Ba mai mult, tratamentul la care a supus pe prizonieri ne șochează. Deși sunt unele traduceri care propun o variantă mai acceptabilă de traducere, și anume că David i-ar fi pus să muncească cu fierăstrăul și securile, cred că traducerea lui Cornilescu este corectă. Iată-l pe David crud, nemilos, plin de dorința de a se răzbuna. Domnul a fost de acord cu pedepsirea amoniților, dar nu a poruncit torturarea lor și nici nimicirea lor cu desăvârșire. Punctele forte ale lui David erau smerenia, și bunătatea și lepădarea răzbunării deșarte. Dar David este acum mândru, fugind după slava deșartă a mulțimii, rob de gândul răzbunării și de o cruzie feroce. Ce s-a întâmplat cu David? David a fost preschimbat de păcat. Și pentru a înțelege cât de mult îți maltratează păcatul inima, autorul subliniază prin cucerirea cetății Raba cum păcatul a subminat și preschimbat în rău cele mai minunate calități ale lui David. Atunci când păcătuim cu gândul că ne vom cere iertare, uităm de forța de mutilare a păcatului. După ce vom păcătui, nu vom mai fi aceleași persoane ca înainte, și gândul de a ne cere iertare s-ar putea nici să nu mai apară. Ce trebuie mereu să ne înfricoșeze la păcat, este că el ne va fura luciditatea minții și nu vom ști niciodată în ce ne va transforma pactul cu diavolul.

Înainte de a ne prezenta cucerirea cetății Raba, autorul ne descrie durerea lui David la pierderea copilului său, precum și insistența sa în a căpăta îndurare din partea lui Dumnezeu. Oare cum să interpretăm insistența lui David? Cu siguranță, autorul vrea să sublinieze prin acest tablou că dureroasa confruntare cu consecințele păcatului este implacabilă, de neevitat. Ori cât de mult a insistat David în rugăciune, Domnul a rămas intransigent. David a încercat să îl convingă pe Domnul să anuleze confruntarea cu consecințele păcatului, dar Domnul a

rămas ferm pe poziție. David tocmai experimentase iertare pentru crimă și adulter. El știa că îndurările Domnului sunt fără margini, și a sperat până în ultima clipă. Gestul său pare frumos, dar dovedește că nu a înțeles încă necesitatea confruntării cu consecințele propriilor păcate. În primul rând, David făcuse un păcat public și din pricina lui Neamurile din jur huliseră Numele Domnului. El trebuia pedepsit public. Și apoi, după cum vom vedea pe parcursul secțiunii, tocmai durerea confruntării cu propriile păcate aduce vindecarea sufletului nostru mutilat de propriile păcate. David nu a jelit pentru moartea copilului, ci doar înainte, în speranța salvării vieții lui. Dar David a jelit chiar pentru moartea lui Saul. Oare nu ar fi fost normal să jelească și pentru moartea copilului său? Lacrimile ne-au fost date de Domnul ca să plângem. Avraam a jelit-o pe Sara, poporul Domnului și-a jelit mereu eroii credinței. Existența durerii și exprimarea ei este o normalitate. Ea arată și cât de mult am iubit pe cei pe care i-am pierdut. E adevărat că durerea ne poate copleși sufletele și ne poate închide în temnița depresiei, dar cel credincios are speranță, are nădejdea învierii din morți și a revederii cu cei dragi. Ei nu au plecat de tot, este doar o mică despărțire. Peste puțină vreme, foarte puțină vreme ne vom uni cu toții în slavă. David nu mai are lacrimi pentru copilul său și merge doar pe principiul că „viața merge înainte.” Slujitorii lui sunt, pe bună dreptate, surprinși de reacția sa. Ce se întâmplase cu inima sensibilă a lui David care a scris cântări de jale chiar la moartea vrăjmașilor lui?

Bat-Șeba a fost și ea pedepsită pentru păcatul ei. Ea a suferit multă vreme pentru pierderea copilului. În 1 Cronici 3:5, autorul precizează că Solomon a fost al patrulea copil al Bat-Șebelei. Este posibil deci ca durerea pierderii primului copil să fi persistat cu putere mai bine de patru ani de zile. Nașterea lui Solomon marchează un moment al mângâierii și speranței. Domnul le-a iertat păcatul și le dă șansa unui nou început. Cu toate acestea suferința cumplită adusă de consecințele păcatului îi ajută să înțeleagă gravitatea păcatului și să nu cadă în ispita de a transforma harul în desfrânare.

Secțiunea 11-20 ocupă un loc special în revelația progresivă a lui Dumnezeu. Nicăieri nu avem descrisă o cădere așa de mare a unui om credincios care apoi este iertat și reabilitat. Căderea lui Saul a fost amețitoare. De la Lucifer și Adam nu mai găsim o cădere așa de mare. Înțelegem vulnerabilitatea și pericolul căderii. Astfel nu suntem chiar așa șocați când are loc și căderea lui David. Dar spre deosebire de Saul, David se întoarce la Domnul și primește iertarea și reabilitarea. De această dată ne surprinde harul și îndurarea lui Dumnezeu. Dar autorul nu insistă atât pe acestea, cât pe consecințele păcatului. Dacă istoria s-ar fi terminat în cap. 12 cu cuvintele: „*Domnul îți iartă păcatul nu vei muri.*”, atunci ne-am fi gândit cu toții: „*să păcătuim deci ca să se înmulțească harul.*” Dar istoria păcatului lui David nu se încheie aici. Aproape jumătate din cartea 2 Samuel autorul ne descrie consecințele păcatului lui David. Nicăieri în Scriptură nu înțelegem mai bine aceste adevăruri: iertarea nu anulează toate consecințele păcatului, harul nu poate fi transformat în desfrânare, Domnul nu se lasă batjocorit: omul va culege ce va semăna. Cu toții ne speriem de suferință. Citind experiențele prin care a trecut David ne îngrozim și ne rugăm să nu trecem prin nici una din ele. Ce este de făcut? Să veghem în fiecare zi a vieții noastre și să acceptăm mai degrabă suferința despărțirii de păcat. David ar fi suferit dacă și-ar fi omorât lenea și pofta din cap.11. Dar ar fi suferit mult, mult mai puțin decât în cei 10 ani de zile de neazuri. Autorul vrea să privim la David

și să ne îngrozim. Da, există șansa iertării oricărui păcat, dar să nu uităm că vom culege ce am semănat. David a semănat câteva săptămâni de neveghere și a cules 10 ani de neazuri. Oare nu este mai înțelept să umblăm în căile Lui și să acceptăm fără ezitări suferința despărțirii de păcat? Aceste capitole ne învață frica de Domnul într-un mod minunat. Cine este înțelept va lua aminte.